

1 tal dia farà un any

Abril: roses i coses

1 Feia temps que, a nivell de rumor, s'anunciava «l'apertura». Feia temps que els profetes de l'oberturisme predicaven tota mena de suposicions. En fi, feia temps que hom treia el cap a la finestra esperant, d'un moment a l'altre, l'irrupció de l'obertura en plena circulació d'una dona flamenca i castissa. Havia de ser portada com un ram de flors o una bandera per l'encant i els encantaments de la feminitat. I Rocio Jurado, l'Agustina d'Aragó de l'oberturisme, va proporcionar les primeres lliçons davant els espectadors insomnes i atònits, de la televisió. Guarnida amb fines gases, suggerents i delicades, va demostrar al país quina mena de beneficis podien esperar-se de l'oberturisme visual. Anys i anys de bufandes, serrells i tapaboques van caure olímpicament per terra. I tot el país es va estremir de joia. I per tota la increada consciència de la raça va córrer una esgarripança de llibertat. Tenim una gloriosa nissaga de dones, Isabel la Catòlica va vèncer els moros, Agustina d'Aragó els francesos, Rocio Jurado ha vençut els censors.

2 I és el que deia un amic enginyós i mal pensat: —Com que, aquest any, a Madrid ni tindran la lliga, volen, almenys, la lligacama.

3 El Barcelona ha guanyat la lliga. Seria imperdonable no mencionar-ho. Catorze anys de sofriments, lluites i vergonya. Catorze anys de beure el calze de l'amargura esportiva nacional. Catorze anys d'impotència futbolística, de vilipendi social, d'humiliació col·lectiva, de befa, mofa i estafa. Catorze anys de desconcert, degradació i humiliació patriòtica han caigut sota les sabates glorioses d'un jugador de les terres baixes d'Europa i la serena pipada d'un president català. El país ha creat una altra figura insigne. D'ara endavant, a la nostra història, brillaran tres noms il·lustres: Jaume I, Prat de la Riba, Agustí Montal.

4 Hem tingut un mes impertinent, de pluges freqüents i improvisades. Han estat, molt sovint, pluges de tarda. El matí, encetat amb evolucions primaverals, ha empallidit, s'ha trencat de color, ha esdevingut cap a migdia, una dimensió multiforme de grisos apilonats sobre el paisatge. El color plom, uniformat i adust, contornejava les muntanyes. El color cendra, més esfumat, impersonal i llis, flotava sobre el cap com una campana humida. I llavors, començaven a baixar les gotes d'aigua. Primer, menu-

des, delicades com polsim de flors. Després, més grosses, inflades, disperses al principi, progressivament agermanades. I començava el diluvi. Era una aigua freda, poderosa, senyora de l'espai, dominadora de la terra. Queia sobre els camins, s'aplegava als reguerots, botia la panxa dels rius, fecondava les terres i el món. Després, tal com havia vingut s'esfumava: gotes grosses, gotes minces, gotes breus, gotes sensates. La pluja feia un mutis discret. I un aire fresc acabava esbandint el panorama.

5 A l'Atlètic de Madrid li han fet una solemne injustícia: tres jugadors han estat situats fora de joc per les gesticulacions i incontinències d'un àrbitre turc i mal pensat. La notícia ha commocionat el país i, els nostres medis de difusió, han explicat a l'opinió pública sense opinió, les circumstàncies fatals de la mala jugada. El fet ha estat produït a Escòcia, terra de bacallà i de whisky, perfida Albion de llegendes antigues i negres com la samarreta de l'àrbitre. Anglesos i turcs han lluitat, una vegada més, en una conxorxa inútil contra les glòries hispàniques. Era evident que darrera les targes blanques del turc, vibraven inconfesables revenges per la batalla de Lepanto.

6 És absolutament fals que «Confieso que he vivido», de Pablo Neruda, hagi estat una confessió arrancada per la policia xilena. Són les memòries del poeta. Tampoc es veritat que hagin estat dedicades al general Pinochet.

7 Cantarero del Castillo és un home inquiet i falangista. La seva filosofia política sembla inspirada en una reconsideració i adaptació de les idees falangistes clàssiques. La seva postura ha estat, sovint, activa i polèmica. Ara, he llegit al diari, que Cantarero del Castillo afirma que Falange es podria convertir en un partit polític, segons les circumstàncies. Un partit polític! Valgam Déu! Em sembla que anem per mal camí. Aquesta mena d'entitats estan prohibides. Aquestes elucubracions de Cantarero són delicades i atrevides. Em sembla que s'embolica. Ja ho diuen en castellà: «Tanto va el cantarero a la fuente...»

8 A Galicia hi ha hagut un mort. No ha estat un mort qualsevol. Era un dels principals processats per l'«affaire» de l'oli de Redondela. Una qüestió in-

■ MERCERIA

■ PERFUMERIA

■ GENEROS DE PUNTO

■ OBJETOS DE REGALO

■ PAPELERIA

■ PERIODICOS

G E M A